

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ώγθοον κη'εικοστών μετρούντες χρόνον
εδρευόμεν'στην γήν των Παρθενώνων.

Χίλια κη'ενακόσια δεκατρία,
δραΐσι και θερημ φιλοπατρία.

Εικοστή του Φλεβάρη και τρίτη,
νέας νίκας καθένιας κηρύττει.

Χίλια διακόσια σαράντα κη'επτά,
οικαρτούν και πάλιν έδάφη σεπτά.

A'

Τά'πήραμε τὰ Γιάννινα...μάτια πολλά τὸ λένε,
δοπὺ γελοῦν και κλαίνε.
Τὸ λέν πουλιὰ του Γεβενοῦ κη'ἀηδόνια του Μετσόβου,
ποῦ τάχε διώξει παγωνιά κη'ἀνατριχίλα φόβου.
Τὸ λένε κτύποι και βρονταίς,τὸ λένε και καμπάναις,
τὸ λένε και χαροῦμεναις και μαυροφόραις μάνναις.

Τὸ λένε και Γιανγιώτισαις,
ποῦζῆσαν χρόνια βόγγου,
τὸ λένε και Σουλιώτισαις
'στῆς ράχαις του Ζαλόγγου.

Τὰ'πήραμε, βροντοφωνεὶ τὸ κάθε παλληκάρη,
τὰ'πήραμε, βροντοφωνεὶ του Θρόνου τὸ βλαστάρι.

B'

Μὲς'στὰ μάτια τὸ κυττοῦν
και'στὰ Γιάννινα'ρωτοῦν:
ὁ πατέρας πότε φθάνει
και'στην πόλι τ'Ἀη-Γιάννη.

Και χορεύει μιὰ Σαλώμη...
στίλβουν οἱ γυμνοὶ της ὄμοι,
κη'εἶναι τραγωδία τρόμου.

Και χορεύει και χορεύει
κη'επὶ πίνακος γυρεύει
τὸ κεφάλι του Προδρόμου.

Παραλύει κάθε γλώσσα...
μαίνεται Σιλφίς γελώσα
κι' άσελγής Ηρωιδιάς.

Και τριγύρω της θανάτων,
και τριγύρω της αιμάτων
πορφυρούται πεδιάς.

'Στόν χορό τόν φρενιασμένο,
πού μεθούν Σιλφίδων κάλλη,
ξεφωνίζει' ματωμένο
τοῦ Προδρόμου τὸ κεφάλι.

Προχωρείτε προχωρείτε
και' στό φρόνημα θαρραίτε
μᾶς φυλῆς Προδρόμων νέας.

Κι' άσελγῶν δημίων στίφη
ἄς χαθοῦν ἔμπρὸς σὲ ξίφη
ἐκδικήσεως γενναίας,

Τῆς Ἀποκριᾶς Σαββάτο τελευταίο και χρονάτο.

Α'.

Φ. —

Βρέχει βρέχει και χιονίζει,
κι' ἔνας Ἄρης μπουμπουνίζει,
κι' ἔνας ποντικός χορεύει
και μᾶ γάτα μαγερεύει.

Τοῦ Βορρά προβάλλ' ἡ κόρη,
και λευκαίνει κάμπους, ὄρη,
και δρυμοὺς και λαγκαδιᾶς.

"Όλα γύρω μας ἀσπρίζουν,
μοναχὰ δὲν ξεμαρξίζουν
μαύραις κι' ἀσπλαγχναῖς καρδιᾶς.

Βρέχει βρέχει και χιονίζει,
τὸ Μπιζάνι μπουμπουνίζει,
και βροντοῦνε παλληκάρια,
και Τουρκιᾶ; λυσσοῦν ἀσκέρια,
και παγόνουν τὰ ποδάρια
και παγόνουνε τὰ χέρια.

Βρέχει βρέχει και χιονίζει
και τὸ χιόνι κοκκινίζει
μὲ πολλῶν ἡρώων αἶμα.

'Στῆς Ἰπείρου τὰ βουνὰ,
'σε ἄγρια, σ'ὰ σκοτεινὰ,
κόκκινο πολέμου Στέμια.

Χάρος κόκκινος θερίζει,
δαίμων ἄγριος μουγγρίζει,
κι' ἔνας τρόμος σὲ παγώνει.

Τέτοιον ἄγριον χειμῶνα,
τέτοιον ἄγριον ἄγωνα,
θὰ τὸν διηγούται χρόνοι.

Κόσμος κλαίει και στεναίξει
και φωνὴ τρανὴ φωνάξει:
Μὲς σ'τὴ βαρυνχιμονιά
κτύπα, Στράτευμα γενναίων,
στίφη στυγερῶν φονέων,
πού μᾶς σφάζουν σὰν ἀρνιά.

"Όλ' ἡ κτίσις ἐνεὰ
μὲς'τόν φοβερόν ἄγωνα
βλέπει μίαν Ἀμαζόνα.

Και γενναία γενεὰ
κι' ἔνας πόλεμος γιγάντων
ἐξυμνεῖται παρὰ πάντων.

Βρέχει βρέχει και χιονίζει,
τὸ Μπιζάνι μπουμπουνίζει
μὲ κανόνια βροντερά.

Μέσ' ἀπὸ χιόνων νέφη
μία Δόξα περιστέφει
παλληκάρια λιγερά.

Στρατηλάτης νικηφόρος
μὲ χρυσὸ σπαθὶ περνᾷ...
βρέμεται κι' ἀνάπτει τῆρος
σὰν κι' ἐκείνο τὸ Σινᾶ.

Φεύγουν τύρανοι θρασεῖς,
τρέχουν ἐξ' Ἀνατολῶν
ἐλευθερωμένοι σκλάβοι.